

ACTA DE LA RESOLUCIÓ DEL V CONCURS DE POESIA I NARRATIVA BREU "LLETRES AL VENT" 2021

A Gandesa, a la Biblioteca de Gandesa Dr. Mossèn Joan Baptista Manyà i Alcoverro, quan són les 16.35h del dilluns 31 de maig del dos mil vint-i-u, es reuneix el jurat del V Concurs de Poesia i Narrativa Breu "Lletres al Vent", per atorgar els premis de la cinquena edició del concurs.

El Jurat està compost pels membres següents:

- Ma Espina Niella, membre i sòcia fundadora de l'Associació de Poetes "Poemes al Vent"
- Albert Guiu, llicenciat en Filologia Hispànica, escriptor i professor de llengua i literatura a l'IES Terra Alta
- Carme Perelló, llicenciada en Geografia i Història, Diplomada en Magisteri Especialitat en Anglès i mestra de llengua anglesa a l'escola Puig Cavaller de Gandesa
- Raquel Estrada, llicenciada en Filologia Anglesa, Màster en Màrketig, regidora de Cultura de l'Ajuntament de Gandesa

El Jurat acorda:

Primer. Que dels 178 textos presentats en aquesta edició del certamen, 177 compleixen les bases del concurs i 1 no la compleix per ser familiar de primer grau d'una de les membres del jurat.

L'obra en qüestió és: *Gandesa i els seus llocs tradicionals*, de l'autora que té per pseudònim Daisy.

Segon. Que, després d'haver llegit les obres de manera individual, es queda per fer les oportunes valoracions, es procedeix a atorgar els premis establits en les bases, resultant la RESOLUCIÓ següent:

RESOLUCIÓ:

PREMI	CATEGORIA	MODALITAT	TÍTOL OBRA	NOM GUANYADOR/A
Primer premi	1. Alumnat de primer i segon d'Educació Primària	Poesia	El gatet	Lov Perez Benhamou
Accèssit	1. Alumnat de primer i segon d'Educació Primària	Poesia	Sant Jordi	Hugo Palau Martínez
Primer premi	1. Alumnat de primer i segon d'Educació Primària	Narrativa	Koli, el Koala perdut	Marisin Solé Cabús
Accèssit	1. Alumnat de primer i segon d'Educació Primària	Narrativa	L'enveja de la Paula	Sílvia Mañá Esteruelas

Primer premi	2. Alumnat de tercer i quart d'Educació Primària	Poesia	La sabana africana	Sergi Vaqué Ulldemolins
Accèssit	2. Alumnat de tercer i quart d'Educació Primària	Poesia	Els llocs de Gandesa	Marc Esteve Prades
Primer premi	2. Alumnat de tercer i quart d'Educació Primària	Narrativa	El diari de l'Aria	Emma Tormo Ginestra
Accèssit	2. Alumnat de tercer i quart d'Educació Primària	Narrativa	El misteri de Kawaki	Adam Bada Estupiñá
Primer premi	3. Alumnat de cinquè i sisè d'Educació Primària	Poesia	Un Sant Jordi actualitzat	Emma Navarro i Jaén
Accèssit	3. Alumnat de cinquè i sisè d'Educació Primària	Poesia	Plena de colors	Marina Villanueva Maluenda
Primer premi	3. Alumnat de cinquè i sisè d'Educació Primària	Narrativa	Un pedazito de mi vida	Míriam Sans Peig
Accèssit	3. Alumnat de cinquè i sisè d'Educació Primària	Narrativa	El programa ocult de TV	Jordi Tormo Ginestra
Primer premi	4. Alumnat de primer a tercer d'ESO	Poesia	Mi vida pasada	Iris Descarrega Ferrer
Primer premi	4. Alumnat de primer a tercer d'ESO	Narrativa	Mi Agnes	Esther Estupiñá Urgell
Primer premi	5. Alumnat de quart d'ESO a segon de Batxillerat o equivalents	Poesia	L'art	Júlia Navarro i Jaén
Primer premi	5. Alumnat de quart d'ESO a segon de Batxillerat o equivalents	Narrativa	Vides creuades	Júlia Navarro i Jaén

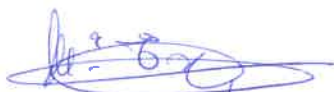

Primer premi ex aequo	6. a partir de 19 anys	Poesia	Camí de la Fontcalda	Susanna Rulduà Mata
Primer premi ex aequo	6. a partir de 19 anys	Poesia	Hungry Eyes	Albert Delgado Rodríguez
Primer premi	6. a partir de 19 anys	Narrativa	Abans i ara	Ramon González Reverter

Finalitzada la reunió del jurat quan són les 17.30h, s'alça acta amb la conformitat dels presents.

La resolució es donarà a conèixer als guanyadors i es farà públic el dia 11 de juliol en l'acte de lliurament dels premis que es durà a terme al pati de les Escoles Velles la Biblioteca.

Vist i plau,

Ma Espina Niella,
membre de l'Associació de Poetes
"Poemes al Vent"

Albert Guiu,
Ilicenciat en Filologia Hispànica, escriptor i
professor de llengua i literatura a l'IES Terra Alta

Carme Perelló,
Ilicenciada en Geografia i Història, Diplomada en
Magisteri Especialitat en Anglès i mestra de
llengua anglesa a l'escola Puig Cavalier de
Gandesa

Raquel Estrada,
Ilicenciada en Filologia Anglesa, Màster en
Màrketig, regidora de Cultura de l'Ajuntament de
Gandesa

EL GATET

Un gat alegre com una papallona
i va per damunt d'una ona.

El gatet alegre
És de color negre i marró
i se diu Bufó

Li agrada jugar
amb un ratolí de joguina
i sembla que és de plastilina.

Lov Perez Benhamou

SANT JORDI

Sant Jordi ha lluitat contra el drac

i l'ha guanyat

i així, a la princesa ha salvat.

De la sang del drac

una rosa ha brotat

i el cavaller Sant Jordi

a la princesa li ha donat.

A la princesa li ha agradat

i per això s' han enamorat.

Joanet

KOALI, EL KOALA PERDUT

Hi havia una vegada quant no teníem sabates, a Austràlia hi vivia un koala anomenat Koali. La seva família va organitzar una excursió per anar al bosc a descobrir coses de la natura.

Van caminar molt i Koali es va perdre per dins del bosc. Es va posar molt nerviós i cridava:

- Mama on estàs? Estic aquí !!! però no el sentien perquè estaven molt lluny. Va arribar la nit i era molt fosc, era hora de tornar a casa i estaven preocupats pel seu fill.

Va arribar el dia de marxar una altra vegada d'excursió i com que estaven preocupats pel seu fill, van tornar al bosc i van sentir un soroll, però era una serp. Després van tornar a sentir un altre soroll que eren galops i podria ser el seu fill saltant, però era un cangur i van sentir un altre soroll que cridava:

- Mama!!! En Koali al veure la seva mare va anar corrent cap a ella i es van abraçar.

En Koali es volia quedar al bosc perquè havia fet molts amics (un cangur, una rata, un ocell..) durant tot aquest temps que havia estat perdut, però al final va decidir anar cap a casa. La seva mare li va fer una proposta, que si es portava bé, cada cap de setmana podria anar a visitar als seus amics del bosc i poder jugar en ells. A en Koali li va agradar molt aquesta idea i a partir de llavors es va portar bé sempre.

El dia del seu aniversari, la seva mare li va organitzar una festa sorpresa, on va convidar als amics del bosc. A la festa s'ho van passar molt bé, li van regalar una pilota roja, un pastís fet de fulles d'eucaliptus i moltes coses més.

Al final de la festa els seus amics van tingué que marxar altre cop al bosc, i en Koali estava molt emocionat. I van ser feliços i van menjar anissos.

MODALITAT: NARRATIVA REU

CATEGORIA: 1A

TÍTOL DE L'OBRA: KOALI, EL KOALA PERDUT

PSEUDÒNIM: EL GAT NEGRE

L'ENVEJA DE LA PAULA

Temps era temps, quan les forquilles no punxaven, una família que tenia una filla que es deia Paula, i aquesta tenia un germà petit, l'Albert. Un dia la Paula va entrar a l'habitació dels pares. La mare estava tant enfeïnada amb l'Albert que no la va veure, ella estava molt trista i va descobrir que tenia enveja del seu germà petit. I veient que la seva família no li feia cas, va decidir marxar a casa del seu amic Josep que era l'únic que l'escoltava. Però era massa difícil escapar-se de casa, perquè s'havia de passar per la cuina per sortir al carrer i el pare estava fent el dinar. Però la Paula els va enganyar i quan va arribar a la cuina va dir al seu pare que anava a la farmàcia a fer un encàrrec del iaio. El pare va dir que d'acord, i que, sobretot, parés compte amb els cotxes.

La Paula pel camí es va trobar un colibrí que estava tirat a terra i es pensava que estava mort. De sobte, es va aixecar i el colibrí li va explicar que no tenia d'anar a casa del seu amic, no tenia de tenir enveja del seu germà petit. Van estar una estona xerrant i al final la Paula va pensar que el colibrí tenia raó i va tornar a casa i els pares la van rebre en una abraçada molt forta i van fer una festa al jardí de casa seva on i havia begudes, menjar, musica... Els pares de la Paula li van dir que l'estimaven molt, tot i que en aquells moments no poguessin estar tant en ella, com ella voldria. I des d'aquell dia no va tenir més enveja del seu germà petit.

MODALITAT: NARRATIVA BREU

CATEGORIA. 1A

TÍTOL DE L'OBRA: L'ENVEJA DE LA PAULA

PSEUDÒNIM: EL JERSEI TURQUESA

Modalitat: Poesia

Categoria: 2a

Títol: La sabana africana

Pseudònim: Llampec

LA SABANA AFRICANA

L'elefant petit viu a un pi.
L'elefant grandot viu a un clot.

El lleó poruc mossega un cuc.
El lleó valent mossega una dent.

El cocodril tranquil neda al Nil.
El cocodril actiu neda al riu.

La hiena alegre menja pebre.
La hiena trista menja pizza.

La zebra veloç observa un os.
La zebra lenta observa atenta.

La girafa amorosa és poderosa.
La girafa enfadada és calorosa.

Els animals, tots units,
viuen a la sabana i són amics.

Els llocs de Gandesa

Els llocs de Gandesa
són una grandesa.
D'aquesta ciutat,
que ens ha alimentat.

Podràs anar al Salt d'Arnal,
on hi haurà una cascada espacial.
Et trobaràs el riu de les Guardioles,
on segur que veuràs moltes bestioles.

A Puig Cavaller aniré,
i allí acamparé.
Unes fotos precioses faré
i unes visites xulíssimes veure.

La Font de l'Heure,
tant bonica com sempre,
és el jacuzzi pels animals,
i font d'aigua per als pardals.

A la Fontcalda passo el dia,
i allí arribo seguint la romeria,
i miro amb alegria,
el meu poble que és una fantasia

Modalitat: Poeisa

Categoria: 2a Categoria

Pseudònim: Hop

Títol: Els llocs de Gandesa

Modalitat: Narrativa breu

Categoria: 2ª categoria

Pseudònim: Eymi2064

El diari de l'Aria

5/8/2016

Estimat diari,

Avui és el primer dia que escric aquí. Em presento em dic Aria. T'explicaré un secret! Puc viatjar al món dels contes! A que és txuli? Hi ha un portal per entrar-hi darrere del meu armari! Vaig conèixer a la Ventafocs en carn i ossos.

Ui! Me'n a vaig a dinar diari, adéu!

9/8/2016

Hola diari,

Saps.... AVUI ÉS EL MEU CUMPLE!! Et preguntaràs quants anys faig. En faig 10. A que sóc gran, diari? He anat a celebrar-ho al castell de la Ariel, al conte de la Sireneta.

Hem menjat el meu plat preferit: de primer macarrons amb salsa de tomàquet, de segon lasanya i de postres un gelat amb tres boles: una de xocolata, una de fresa i, sobretot de vainilla.

La meva família no ho sap que tinc un portal al món dels contes. M'agrada més estar als contes que amb la família. Ni han recordat de felicitar-me.

Bé vaig a dinar diari, adéu.

3/9/2016

Estimat diari,

Avui he ajudat a Hansel i Gretel a escapar de la dolenta bruixa i després ens hem menjat la casa de dolços, galetes maria, xocolata, lacasitos i molt més!

Però no ens ho hem menjat tot, sinó vomitaríem. Cada dia una mica.

Bé diari me'n vaig a dinar, adéu.

29/9/2016

Estimat diari,

Avui he ajudat a la Caputxeta Vermella a fugir del llop. Al principi no m'ha cregut, però després sí. Li havia dit que hi havia un llop a casa de la seva àvia. Després la seva àvia i la Caputxeta s'han abraçat.

Llavors li he dit a la mare que podia viatjar al món dels contes, però ella m'ha dit:

- Els nens teniu una imaginació molt gran, el món dels contes no existeix.

No em creu mai, tan de bo em quedés al món dels contes i no tornés mai més... o potser sí.

Bé diari me'n vaig a sopar, adéu.

2/10/2016

Hola diari,

Avui he planejat escapar-me de casa i et preguntaré on aniré, pues... AL MÓN DELS CONTES!
Jo ja ho tinc tot preparat. T'explico el que m'emportaré.

- Un parell de cada peça de roba.

- Alguns diners.

- Sac de dormir per si al conte que vaig no hi ha dos llits.

- I tres o quatre llibres per si m'avorreixo.

- Ah! I a tu diari.

Crec que és hora d'anar al món dels contes i no tornar mai més.

ADÉU MÓN REAL! Anem diari!

Modalitat: Narrativa breu

Categoria: 2ª categoria

Pseudònim: Naruto

EL MISTERI DE KAWAKI

Hola sóc en Markus i tinc una gran passió: els dinosaures.

Quan era petit el meu iaio, que per cert, va ser un famós paleontòleg, em parlava dels seus viatges per tot el món i les seves aventures. Li encantava explorar llocs on havien viscut aquestes excepcionals criatures: els dinosaures. Quan m'explicava les seves històries de cop i volta soltava una paraula molt estranya per mi: «Kawaki». Sempre deia aquesta paraula, però mai em va explicar el seu significat. El meu iaio va morir quan jo vaig començar a estudiar paleontologia. Segur que estaria molt orgullós de mi.

Van passar els anys i vaig acabar la carrera. Ja era paleontòleg com el meu meravellós iaio.

Recordant el que ell m'explicava, em va vindre a la memòria la paraula que pronunciava de tant en tant. La vaig buscar a google i el que no m'esperava es que Kawaki fos una illa perduda enmig de l'Oceà Pacífic. Quan vaig voler veure imatges de l'illa no va sortir cap resultat. Ho vaig provar d'escriure de diferents maneres: Cauaqui, Kauaki, Cauwaki, però no sortia res de res. Així que vaig decidir visitar aquella illa de la que només sabia que estava al mig de l'Oceà Pacífic.

Vaig preparar l'equipatge amb tot el que podia necessitar: roba, una farmaciola, provisions per uns quants dies i totes aquelles eines que fem servir els paleontòlegs com per exemple martells, pics o pinzells. Vaig llogar una avioneta i vaig emprendre el vol rumb a Kawaki.

Quan vaig aterrar a l'illa després de moltes hores de vol, em va semblar un lloc molt estrany. El primer que vaig fer va ser construir una cabana amb tot els recursos naturals que vaig trobar: troncs, pedres i fulles grans. Quan vaig acabar al cap de quatre dies, vaig voler començar a investigar i vaig endinsar-me a dins dels arbres que hi havia a la illa. Mentre caminava, vaig trobar un arbre que tenia una cosa peculiar, diferent: semblava una mossegada d'un animal gegant. Vaig pensar que no podia ser ni d'una girafa ni d'un elefant, ni molt menys d'un lleó. Em vaig preocupar molt perquè aquella mossegada no era normal. Vaig continuar caminant i quina va ser la meva sorpresa, que de cop em vaig trobar molts arbres destruïts i al mig hi havia una cosa molt gran estirada a terra. No podia ser el que estava veient, era un dinosaure gegant recent mort. Com podia ser? Si els dinosaures s'havien extingit feia milions d'anys! Però si, no hi havia dubte, era un dinosaure que hauria estat capaç de matar a tota una manada d'elefants agressius només amb una queixalada. Al principi vaig pensar que el dinosaure s'havia mort perquè li havia caigut una roca gegant o un tronc immens, però no. Al coll del dinosaure mort vaig descobrir que hi havia una mossegada que era igual que aquella que havia trobat en aquell arbre. Era al·lucinant. Encara quedaven dinosaures al món.

Mentre estava contemplant a l'animal mort, em va caure a sobre una gota gegant i no era pluja.

Quan vaig alçar el cap se'm va gelar la sang al veure que a sobre hi tenia un dinosaure assassí que em mirava de molt males maneres. No hem podia moure de la por, estava paralitzat. Com

vaig poder, vaig començar a córrer i em vaig amagar entre unes roques. Però aquell dinosaure tenia un olfacte impressionant i va seguir la meua olor. Vaig tornar a córrer amb totes les meves forces i vaig fer cap a una cova que per allí hi havia. El dinosaure em va deixar de seguir, per sort. Quan vaig recuperar-me, vaig sortir d'aquella cova i quina va ser la meua sorpresa, quan vaig poder veure que aquella illa, estava plena de dinosaures que vivien la seva vida lluny dels humans.

Ara entenia perquè el meu iaio sempre deia KAWAKI. Ell sabia que allí encara hi havia dinosaures, però no volia que ho sabés ningú, només jo, perquè sabia que jo no ho diria a ningú i els dinosaures podrien continuar vivint en pau i tranquil·litat, sense que cap humà que els molestés.

Havia resolt el misteri de Kawaki.

UN SANT JORDI ACTUALITZAT

Sant Jordi confinat
la princesa ha trucat:
-Com que no puc sortir al carrer
no sé com m'ho he de fer
I he pensat que si et va bé
et salvo l'any que ve.

La princesa li respon:
-Sant Jordi ets un tresor,
però amb el drac ja he parlat
I ho tenim tot arreglat,
s'ha tornat vegetarià,
sa i saludable vol menjar.

A més, a quin segle vius?
No em siguis animal
no necessito protector ni salvador
vull que em tractis com a igual.

La corona m'he venut
i al tron renunciaré
igualtat i llibertat
per tots demanaré.

Modalitat: poesia

Categoria: tercera

Títol de l'obra: Un Sant Jordi actualitzat

Pseudònim: Goja

PLENA DE COLORS

Un vestit de flors ella fa il·luminar,
prepareu-vos papallones perquè us farà volar.

La Humitat de l'herba amb els seus poders màgics fa servir,
per alimentar a granotes i més insectes que hi viuen allí.

El canvi d'horari li fa sentir genial,
no li fa falta maquillar-se mai.

La muntanya se'n va a comprar vestits,
el verd és el seu destí.

Als horts les roselles la saluden,
i els ocells li canten,
la seva melodia li indica que ho està fent bé,
menys quant fa fer algun vent.

De vegades l'aigua s'enfada,
i es desfoga plorant,
però la seva amiga,
al sol fa anar.

Les aigües cristalines acostumen a sortir,
el riu és un paisatge molt bonic.

La mascareta no li fa falta portar,
perquè ella ja s'ha vacunat.

Aina

Modalitat: Narrativa breu

Categoria: 3ª categoria

Pseudònim:

UN PEDAZITO DE MI VIDA

18 de abril

Hola soy Melyssa, tengo 11 años y soy de Málaga. Juego en un equipo de baloncesto de aquí de Málaga y los miembros del equipo me caen genial, nos lo pasamos muy bien. Tengo un hermano menor de 6 años y una hermana mayor de 16 años, que se llaman José y Lara. Mis padres se llaman Pedro y María. Vivimos en un piso en las afueras del centro de Málaga, en una calle no muy ancha y no muy luminosa. Tenemos una mascota, un perro llamado Coby que es muy bueno, de color café con manchas blancas, y también a Roberta la charlatana, una cacatúa joven de color blanco, muy bonita, pero se pasa el día charlando y no calla nunca, en ese caso no me gusta tanto. Igualmente los aprecio y los amo a los dos por igual.

He llegado del colegio y he merendado junto a mi hermano menor José, que se ha puesto a ver la Peppa Pig, y como a mí me aburre, pues he merendado y lo he dejado ahí concentrado con Peppa y sus aventuras. Más tarde ha llegado mi madre y como mi hermano ya tenía alguien de compañía para jugar, me he ido donde llevo días queriendo ir. He cogido una toalla de playa y me he ido a sentarme frente al mar, a relajarme, y a contemplar las mejores vistas de Málaga. Con los entrenos y los estudios nunca tengo tiempo, pero hoy por fin he podido. Me he quedado ahí pensando en mí, en mis cosas, relajada y tranquila. Creo que lo debería hacer más a menudo.

Al llegar a casa saludé a Lara, que ha ido a pasar el día fuera con sus amigas y hasta las 20:30 que no he vuelto a casa no la he visto. Me he quedado un rato con ella en su habitación y me ha contado lo que ha hecho y se lo ha pasado muy bien. Por cierto, la ropa nueva que se ha comprado le queda muy bien y es muy bonita. Estoy a gusto con ella, siempre charlamos de cosas que nos gustan a las dos, y justamente hoy con el tema de la ropa nueva que se ha comprado con sus amigas, hemos llegado al punto de que un día iremos las dos de shopping, así pasaremos el día juntas y nos divertiremos.

En mi habitación me he tumbado en la cama a descansar y a ver un rato el móvil. Al poco tiempo mi madre me ha avisado para ir a cenar. Cenando ha habido una conversación un poco inesperada por así decirlo y ha sido algo así:

Mamá: Escuchadme, papá y yo os tenemos que dar una noticia, que creemos que os va a gustar y a la vez puede que os pongáis tristes.

Lara: ¿Qué ha pasado? Cuéntanos.

Mamá: Pues como somos cinco, más Roberta y Coby, creemos necesario irnos de este piso que ya se nos ha quedado pequeño y mudarnos a una casa más grande y con más espacio para todos.

Papá: ¿Qué os parece? A nosotros tengo que decir que tomar esta decisión nos ha costado.

Lara: Al fin y al cabo tenéis razón, no hay tanto espacio para los cinco más Coby y Roberta.

Yo: Tiene razón Lara, somos muchos y hay poco espacio.

Mamá: Pronto empezaremos con las cajas. La casa ya la hemos visto, está en espera de si nos la quedamos o no. Mañana llamaremos y la compraremos.

Yo y Lara: ¡Perfecto!

Yo: Mamá, papá, ¿puedo empezar a poner en cajas mis cosas de la habitación?

Papá: Si Melyssa, las cajas cógelas del cuarto de trastos.

Sinceramente tienen razón, no podemos vivir todos en el piso en el que estamos, también me duele un poco irme del piso, he vivido desde pequeña aquí, y mi infancia se ha vivido en este piso. No sé si José sabe algo de esto porque no estaba muy atento cuando nos lo han dicho, igualmente él con tener a Roberta para charlar le vale. Espero que la nueva casa sea grande, esté en una calle ancha y luminosa.

Ahora vengo de hablar con mamá y papá, me han dicho que José prefiere la casa nueva, él fue con mamá y papá a verla porque no se podía quedar solo en casa. La casa nueva tiene jardín, él les dijo que le gustaba porque podía correr y jugar a fútbol. Me han dicho que en el jardín me pondrán una canasta de baloncesto. Eso me alegra.

Me da pena irme del piso, aunque sé que en la casa tendremos más sitio.

Creo que ya me voy a dormir, es tarde, mañana sábado iremos a ver la casa nueva. También empezaré con las cajas de mi habitación.

19 de abril

¡Buenos días mundo!

Me he vestido en un plis plas. Es sábado, cogemos el coche y vamos rumbo a la casa nueva. Es gigante, y efectivamente, mi sueño se ha hecho realidad, está en una calle ancha y con mucha luz. Por cierto, la casa tiene un balcón enorme, y tiene vistas al mar. ¡Me encanta!

Yo y Lara ya nos hemos repartido las habitaciones, básicamente son iguales, tienen baño y un espacio bastante grande donde irá el escritorio, el armario, la cama y el resto de muebles. José tiene una habitación igual de grande pero sin baño.

Al llegar al piso, he ido al cuarto de trastos y he cogido dos pares de cajas y me he puesto música con el altavoz para animarme mientras quito cosas de mi habitación. He empezado con las cosas de la estantería, cuadros, figuras, libretas... También he vaciado los cajones. Las cosas menos necesarias las he quitado hoy. La ropa será lo último que quitaré porque igualmente estos días me tengo que vestir para ir al colegio y salir de casa. Lara ha hecho lo mismo que yo. Y mamá y papá han empezado con las cosas del salón. Solo recogemos las cosas menos útiles porque vamos a tener que esperar para mudarnos hasta que lleguen los muebles, sofás, camas...

José ha pasado del tema, se ha puesto a ver Peppa Pig ¡Que novedad! Así que me parece que lo suyo le tendremos que recoger nosotros solos, porque creo que no pondrá ni un poquito de su ayuda.

El día de hoy ha sido un día muy atareado, pero entretenido a la vez, mañana descansaremos que es domingo. Y el lunes vuelta al trabajo otra vez.

21 de abril

Buenas tardes. Es lunes y acabo de llegar del colegio. Hoy teníamos examen de matemáticas y me ha ido FATAL. Tenía la cabeza en el tema de la mudanza y voy a suspender el trimestre si sigo así. Bueno, ahora me tengo que poner a hacer deberes para mañana.

Ha pasado la tarde volando, ahora ya he cenado, es un día un poco bastante normal, no he hecho nada en especial. ¡Buenas noches!

22 de abril

Hoy nos han empezado a llegar muebles para la casa nueva, ¡Qué velocidad! El colegio hoy a ido mucho mejor, hemos reído mucho en la hora del patio. Una amiga mía nos ha contado una aventura que tuvo ayer por la tarde en su casa. Se encontró con una rata y la empezó a perseguir con una escoba. Nos la imaginábamos persiguiendo a la rata y reímos un montón. No tenía deberes, y mi hermana tampoco, así que hemos ido Lara, José y yo a tomar algo por el paseo marítimo. Me encantan estos momentos juntos. Al llegar a casa he preparado las cosas para mañana en el cole. Luego hemos cenado y mamá nos ha dado información sobre la casa nueva. La casa está un poco lejos del centro, por eso vendrá un autobús cada mañana a buscarnos y si a la hora no estamos, se irá” Lo último no me ha parecido tan bien. Pero me tendré que acostumbrar. Me voy a dormir, buenas noches.

25 de abril

Lo siento por no escribir durante estos últimos días. Hemos tenido trabajo de la casa nueva, hemos tenido que montar muebles y poner los sofás y todas esas cosas que haces cuando te cambias de casa. Hoy les he contado a mis amigas lo de la mudanza. Les ha gustado o eso parecía y dicen que van a venir a verla. Coby hoy se ha portado muy mal. Lo hemos sacado a pasear por la mañana y le hemos dejado correr por el parque de perros y se ha peleado con otro perro. Mamá ha querido cogerle y le ha mordido. Además después, para empeorar el día ha roto un cojín y el peluche favorito de José. Algo le debe pasar porque no suele comportarse así. En fin, espero que se le pase pronto. Hoy en clase hemos presentado un trabajo sobre los animales en peligro de extinción y la profesora nos ha puesto a mi grupo y a mi un 8'75, por eso estamos muy contentos y orgullosos de nuestro trabajo. Hace como media hora que he llegado del entreno y estoy muy pero que muy cansada. Mi hermano lleva todo el día triste por su peluche, está un poco insoportable, pero lo entiendo. Lara y yo les hemos comentado a papá y mamá lo de ir de shopping y han dicho que ¡Sí! Ellos nos llevarán al centro comercial con el coche este domingo. Nosotras nos hemos alegrado un montón, ¡tengo ganas de pasar un día con mi hermana!

27 de abril

Me estoy preparando y estoy emocionadísima ¡Hoy es el día! Son las diez de la mañana e iremos hasta mediodía de compras y después de comer iremos a la tienda de uñas y nos las haremos juntas. Cuando terminemos llamaremos a papá y nos vendrá a buscar. En casa, descansaremos que los días de centro comercial agotan. ¡Hasta luego

UNAS HORAS DESPUÉS... ¡Ya hemos llegado! Me he comprado unos modelitos y unas prendas monisímas ¡Lara también eh! Las uñas me las he hecho de color rosa pastel con unas mariposas en los dedos anulares. ¡Me encantan! Estoy cansada, me voy a merendar y luego descansaré un poco, antes de que José venga a pedirme jugar a algún juego de los suyos. Si no vuelvo a escribir lo siento.

1 de mayo

Lo siento, llevo casi una semana sin escribir, pero es que tengo una noticia, ¡YA VIVO EN MI NUEVA CASA! Me paso horas en el balcón mirando y escuchando el mar, me relaja mucho. Las nuevas camas son comodísimas, el sitio es muy bonito y tenemos en el jardín una piscina, una canasta de baloncesto, césped... una locura esta casa, me fascina muchísimo. Me ha venido a ver a mi nueva casa mi mejor amiga Katie. Hemos estado haciendo unas canastas y también le he hecho un *tour* por la casa. Me voy a la ducha, a cenar y a dormir!

2 de mayo

Fin de semana muy caluroso. Nos hemos puesto los bañadores mis hermanos y yo. Hemos ido directos a la piscina. Parecía verano y todo. Hoy no voy a escribir, y en lo que queda de finde tampoco. Por cierto, el día siete es mi cumpleaños y he invitado a las amigas en el jardín de mi casa a merendar.

7 de mayo

¡MI CUMPLEAÑOS! Me he levantado con todo el cuarto lleno de globos y banderitas. El salón tenía unos globos con forma de uno y dos. Me han regalado muchas cosas, por ejemplo, una bolsa para los entrenos súper chula, una pelota nueva de baloncesto, una camiseta con el número siete y mi nombre, con el estilo de baloncesto. Básicamente muchas cosas relacionadas con el baloncesto porque me encanta. Mis amigas y yo nos lo pasamos genial en la fiesta. ¡El mejor cumpleaños!

8 de mayo

Ayer me lo pasé genial, espero que os esté gustando mi diario y que se entienda, porque en el futuro quiero leerlo y acordarme de todo mi pasado.

Modalitat: Narrativa breu

Categoria: 3ª categoria

Pseudònim: elpibardo

El Programa ocult de TV

Fa uns deu anys que va passar aquesta història. Jo em dic Mike i sóc de Vancouver, Canadà.

Quan era petit mirava el canal Kamloops on feien programes de dibuixos animats, anime i pel·lícules. Un dia vaig fer una cosa tan tonta que avui en dia me'n penedeixo molt. Un dia, devien ser les dos o les tres de la nit, vaig anar a beure aigua i se'm va ocórrer una idea. Per què no mirar la tele per la nit? Al principi em va parèixer una tonteria, però perquè no? Vaig agafar el comandament i es va encendre la tele i el canal Kamloops.

Feien una sèrie una mica estranya. Era una sèrie que es deia el show d'en Philininyo i era un home amb una màscara com d'una pantera. Durant el programa alimentava a un peixet i feia coses de típic programa infantil com ballar, explicar acudits o cantar. Al final es va acomiadar de tots i es va acabar la transmissió. Al acabar em vaig posar a reflexionar ja que hi havien coses que no em quadraven. La primera és que l'únic micròfon que hi havia no era molt bo, ja que el so era molt dolent; la segona és que només estava gravat amb una sola càmera, i la tercera és que dins de la màscara no hi havia micròfon.

Al dia següent vaig explicar als meus amics de l'institut el que havia vist i que aquesta nit es possessin el canal Kamloops. Ja era de nit i vaig posar el canal de televisió. Aquesta vegada em vaig posar a mirar l'entorn i era una sala amb una taula i per darrere una tela daurada o platejada. El capítol consistia en fer que un gatet es mengés un ratolí, però el gat no tenia gana i en Philininyo li donava ànims perquè se'l mengés. Però el gat no ho feia. Va arribar fins al punt que en Philininyo es va enfadar i amb un punyal va matar al gat. Jo ràpidament vaig apagar la tele, una cosa que no suportó és el maltracte animal.

Al dia següent ho vaig comentar amb els meus amics i ells em van dir que només feien un programa de passaparaula. No podia ser, jo clarament vaig veure el programa i la bestiesa que van fer. A l'arribar a casa em vaig trobar el Louis, un amic del meu barri, que anava en una escola diferent. Li vaig explicar la història i ell va dir que a la nit posaria el canal Kamloops i ho comprovaríem.

A la tarda del dia següent en Louis, de pressa em va dir que ell havia vist el programa, però jo em pensava que m'enganyava i em va explicar el que havia vist. En Philininyo volia fer un hula-hop i no li sortia i al final es va enfadar tant que va destruir la seva càmera. Com que jo no ho havia vist no sabia el que havia passat. Però el més impactant va ser al dia següent. Tornava de l'institut quan en Louis em va dir que, en una casa a tres carrers d'on vivíem nosaltres havia vist a un home entrant amb la màscara de pantera, i que volia entrar a la casa per veure què hi havia.

A la nit, intrigat vaig cridar als meus pares per veure el programa junts. Jo vaig posar el canal Kamloops i el capítol va començar, però aquesta vegada en Philininyo no estava sol, estava amb

un noi amb la màscara d'un lloro. En Philininyo només li va dir que saludés a la audiència, però el lloro no ho volia fer i el Philininyo li va començar a pegar i ha insultar-lo fins que li va caure la màscara. El lloro era en Louis i aquell home que havia vist era en Philininyo. La meva mare em va obligar a anar a dormir i al dia següent trucaríem a la policia.

Al matí tot el meu carrer estava ple de cotxes de policies. A l'entrar a la casa la van trobar plena d'animals morts, com ocells, gossos i gats. El resident de la casa era Phil Edwards i, si, ell era en Philininyo. Era un home de 35 anys que diu voler ser amic de tots els nens i segons un estudi pateix esquizofrènia i retard mental. Segons el que va explicar ell, piratejava la senyal del canal Kamloops perquè el seu programa es veiés per tres carrers, per això els meus amics de l'escola no el podien veure. L'únic que no va explicar va ser on havia amagat el cos d'en Louis. De fet, no va dir ni que el va matar.

Han passat deu anys i no han trobat el cos. Sincerament jo penso que en Louis està mort i a en Philininyo el van enviar al centre de pacients mentals d'Osaka i ara el custodia la policia japonesa. Però ara em pregunto, què transmeten a la televisió per la nit?

MI VIDA PASADA

Pequeña vida diminuta,
cómo te extraño en mis pensamientos diarios.
Pasaba el tiempo escondido de la madurez,
de las responsabilidades majestuosas.

Buscaba la alegría empequeñecida
que al mismo tiempo se expandía fugazmente
por el cuerpo del infante,
todo lo inundaba de una extraña sensación inexplicable.

El tiempo pasa, la vida pasa,
mientras tanto la niñez es animada a través de una televisión
con dibujos perfilados de recuerdos fósiles
y sentimientos recubiertos de felicidad absoluta.

Reina un asombro purificante en el interior de mi infancia
por eso estoy en paz con mi pasado
y el futuro en el que estaré.

En el baúl de los recuerdos buscaré,
hasta encontrar mis pensamientos en blanco y negro.
Presumiendo del aire que un día respiré.

Gracias por esos tiempos de risas infinitas.
Gracias por levantarte y continuar.
Gracias por ser quién fuiste.
Y gracias por en quién te convertiste.

Wonder

Modalitat: Poema

Categoria : 4a categoria

Títol de l'obra: Mi vida pasada

Mi Agnes

-¡Sonreíd! - una luz cegadora llenaba la sala entera con cada pareja que pasaba por delante. Era la noche del baile y el grupo de fotografía pensó que el nuevo era el más indicado para hacer las fotos. Apenas conocía a nadie en la ciudad, pero la verdad es que ya me había acostumbrado a esta sensación de soledad invisible. Llegué una semana antes de que comenzara el baile, a mi madre le acababan de ofrecer otro trabajo aquí en Oregón y no dudó ni un segundo en volver a vaciar la casa.

Al terminar de hacer todas las fotos que pude me senté en las mesas de atrás para pasar el resto de la velada contemplando a la gente pasarlo bien. La verdad es que esa noche mi plan no marchó como esperaba porque justo dos mesas más lejos se encontraba ella, mi Agnes.

ga

Esa noche estuve mirándola fijamente más de media hora, su belleza era cautivadora en todos los sentidos. Llevaba puesto un vestido rojo escarlata con zapatos a juego. Su pelo recogido en un moño parecía desmoronarse con cada movimiento.

Estaba decidido, iba a hablar con ella, pero cuando estuve a punto de levantarme la vi andar hacia mí, el corazón me latía a mil. “¿Y si me ha visto mirarla?” es lo primero que se me ocurrió pensar. Claro que me ha visto, tenía la mirada clavada en ella.

-Hola, perdón es que me estoy quedando dormida y parece que tú también. ¿Puedo sentarme?- Una risa escapó de sus labios. Me quedé en blanco por un momento, su voz era justo como imaginaba.

-Claro. ¿Cómo te llamas?

-Cierto, lo siento, mi nombre es Agnes - su nombre me sonaba familiar, muy apropiado para ella.

Su personalidad encajaba a la perfección con su vestido rojo, potente avivada y sin pizca de timidez. Fuimos la distracción del otro hasta que se acabó el baile, hablábamos de todo y de nada. Me contó muy poco sobre su historia, sabía que tenía dos hermanos y su padre trabajaba fuera; pero no supe nunca por qué estaba sola en el baile.

Al terminar el baile nos quedamos sentados solos en el banco delantero del instituto, nuestra compañía se había convertido en algo demasiado agradable como para interrumpirla tan abruptamente. En ese momento, me pareció necesario tomarle una foto. El

moño se había convertido en una larga melena que le caía por la espalda. Le propuse mi plan, pero a ella se le ocurrió uno mejor.

Subimos a su coche rumbo a su destino favorito. Conducir en plena noche resultaba liberador; ese no parecía yo. No era la clase de persona que conoce a una chica en un baile y lo lleva por las carreteras sin saber a dónde, pero la verdad no me importaba. El cielo estaba totalmente estrellado, empezando a clarear un poco, debían de ser las siete, que rápido me había pasado la noche.

En ese campo de amapolas se detuvo todavía más el tiempo. Agnes empezó a correr nada más bajarse del coche.

-¿Te gusta? - me quedé anonadado, ese campo era perfecto para fotografiarla, como no se me había ocurrido.

Esas fueron probablemente mis obras más bellas, para mí Agnes era el rojo más hermoso que existía en mitad de aquel campo de amapolas.

Ese día no pude apenas conciliar el sueño, al despedirnos solamente me dijo:

-Vivo por aquí, seguro que nos vemos. - pero esas vacaciones no la ví ni una sola vez, fui a todos los parques, al instituto, en las plazas... Nada. Me obsesioné con encontrarla, me había trastocado por dentro, tenía que saber más de Agnes, no podía terminar así.

Tras buscar mucho y sin parar encontré un perfil en Instagram que se asemejaba al suyo, intenté mandar un mensaje pero nadie respondió. Al empezar otra vez el colegio pregunté a un par de amigos si conocían a la chica, me dijeron que hace unos dos años una chica estudiaba en el instituto pero se mudó a Chicago, nadie sabe por qué. "Chicago es muy grande, nunca la encontraré", pero la verdad es que la lógica no tenía un peso importante en esos momentos. Según las fotos de su perfil intenté localizar un poco su zona y mi plan era ir preguntando.

Un viernes por la tarde, cogí el coche de mi padre para ir a Chicago, un viaje relativamente largo pero mereció la pena. Conseguí encontrar la casa de Agnes, sé que sueno muy acosador, pero os prometo que en ese momento estaba totalmente cegado, necesitaba encontrarla, nadie en mi vida me había hecho sentir así.

Llamé al timbre y salió una mujer alta, con un parecido a Agnes, deducí que era su madre.

-¿En qué puedo ayudarte?

-Verá hace unos meses conocí a Agnes y creo que vive aquí. Sé que es un poco raro pero solo quiero saludarla.- La mujer empezó a llorar. La verdad es que al ver su expresión pude intuir que Agnes no estaba en casa.

-Hace unos meses Agnes se escapó del hospital dónde residía. Fue a su antiguo instituto no sabemos muy bien por qué, seguramente fue un arrebató de nostalgia. El caso es que Agnes padecía una enfermedad terminal, hace unas dos semanas que falleció.

La respiración se me paró y una tenue làgrmia rodó por mi mejilla. Le entregué el ramo de amapolas, las fotos y me fuí.

-Modalitat: Narrativa breu

-Categoria: 4a categoria: alumnat de 1r a 3r ESO

-Títol: Mi Agnes

-Pseudònim: Carina

L'ART

Què és l'art?

Art és sentiment,
és unió i abstracció
l'art és físic i intangible
l'art és creació.

Art és ajuntar paraules per fer poesia,
art són traços dibuixats en un carreró,
art és el vol d'una papallona,
el salt d'una ballarina,
l'acord d'una cançó.

Art és llibertat, és esforç, és passió.
L'art és eteri, és universal,
és emoció.

L'art ens humanitza,
fa de pobles una nació.
Art és força pura,
que neix d'una il·lusió.

L'art ens emociona,
ens dona força i motivació.
L'art és fruit de l'esforç, del talent,
la constància i dedicació.

L'art ens embogeix,
ens fa plorar o ens produeix compassió.
L'art està en la imatge, el moviment,
el so i en tot el que causa sensació.

El que per uns és art,
per d'altres és aberració.
Tot l'art és art,
és pura interpretació.

Modalitat: poesia
Categoria: 5a
Pseudònim: picalletres
Títol de l'obra: Art

VIDES CREUADES

I

Pau va despertar-se confós, va trigar uns segons a ubicar-se, va mirar l'hora, les 8:45 del matí, feia més de cinc hores que estava a l'avió i encara en quedaven gairebé sis més per arribar a Kabul. Pau va pensar en la seva mare, de ben segur ja estava desperta, si és que havia dormit aquella nit. Va recordar la darrera conversa que va tenir amb ella, es feia l'enfadada, però Pau sabia que en realitat estava preocupada pel que li pogués passar a l'Afganistan. La mare no entenia per què havia deixat una bona feina al diari Ara per anar a fer de corresponsal de guerra -Què coi se t'ha perdut a tu allí, a més de 7000 km de casa? Li va reclamar. Pau sabia que ella ho entenia, tot i que l'amor de mare no li permetia acceptar-ho. Pau havia intentat explicar-li que necessitava mostrar la realitat d'un país que estava en una guerra que durava més de quaranta anys, necessitava obrir els ulls a una societat egoista i egocèntrica. Però també ho havia de fer per ell mateix, sentia que en tenia l'obligació.

II

L'estrèpit d'una bomba va despertar la Fareeda, tot i que era un so recurrent, sempre s'espantava. Al cap d'uns segons la Delshad va entrar corrent a l'habitació i es va llençar als seus braços tremolant. Es van abraçar i van esperar uns minuts que es van fer eterns. Calma, aquest cop havia caigut lluny.

La Fareeda tenia vint-i-sis anys, es dedicava a ensenyar a llegir i escriure a nenes de Khost. Havia de fer-ho d'amagat, si els talibans se n'assabentessin, la matarien, i també a les nenes i a les seves mares. A l'Afganistan els talibans havien imposat una llarga tradició d'ocultació i discriminació de les dones, tenien prohibit rebre cap mena d'educació, negant-los-hi la identitat individual, passant de ser "filles de" a "esposes de".

A la Fareeda li havien ensenyat a llegir i a escriure membres de les tropes nord-americanes que havien estat a la província de Khost, ella, igual que la Delshad havia quedat òrfena quan van assassinar als seus pares durant un atac d'Al-Qaida, però feia uns mesos que els americans havien marxat, abandonant als vilatans a la seva sort.

La Fareeda sabia que hauria de marxar de la zona, buscar refugi a la capital, però no tenia mitjans ni podia deixar abandonades a les nenes, i molt menys a la Delshad a qui s'havia afillat en quedar-se sola com ella.

III

L'avió de Turkish Airlines per fi va aterrar a l'aeroport de Kabul. De seguida va distingir la Mayte, ella el va saludar i amb un gran somriure li va donar la benvinguda. Pau admirava molt la Mayte, feia dotze anys que vivia a l'Afganistan, havia fundat una Associació en defensa dels drets de les dones afganeses i havia intentat fer visible la situació del país. Ella era qui l'havia convençut per deixar-ho tot i anar al Pakistan, concretament a la província de Khost, a l'est del país, abandonada per les tropes nord-americanes i clar objectiu dels insurgents.

Després d'una dutxa ràpida, un àpat i intentar descansar una estona, Pau estava a punt per emprendre el viatge cap a la província de Khost.

L'expedició estava formada pel Pau, un càmera francès anomenat Jean-Luc, i un conductor local que els faria també d'intèrpret donat que ni en Pau ni en Jean-Luc parlaven paixtu, idioma predominant a la regió. La Mayte es va acomiadar de Pau, desitjant-li molta sort i amb l'esperança de veure'l aviat.

IV

La Fareeda tornava cap a casa després de fer classe a les poques nenes que hi van assistir, va veure com enmig d'una gran polseguera entrava al poble un comboi de les forces de seguretat que escortaven un jeep amb uns estrangers. La gent del poble s'ho mirava amb temor però alhora encuriosida. Al cap de poc es va saber que aquells estrangers eren uns periodistes europeus: -Què hi venien a fer allí?, es va preguntar la Fareeda. No confiada en els estrangers, tot i que sabia que eren els únics que els podien ajudar; el fet que les tropes nord-americanes marxessin li havia fet perdre qualsevol classe de confiança, se sentia traïda, abandonada, sense ni un bri d'esperança. Amb tot i això va intentar esbrinar el perquè de la visita.

V

Pau va intercanviar una mirada amb Jean-Luc. Sense dir-se res va entendre que el francès estava tan impressionat com ell. Sabia on anava i era coneixedor dels estralls que tants anys de guerra poden causar a un país i a la seva població, però el fet de veure aquella gent el va colpir, tenien una mirada totalment mancada d'il·lusió, com si tinguessin la certesa que res ni ningú els podria alliberar del mal que feia tant de temps que els acompanyava.

Van baixar del cotxe, amb l'ajuda de l'intèrpret van buscar algú del poble amb qui poder parlar, l'esforç va ser en va, ningú no gosava parlar amb els estrangers. A la fi una dona a través d'una

escletxa a la finestra els va dir que anessin a parlar amb la mestra, els va indicar on trobar-la i abans que li poguessin agrair la informació es va amagar.

Es van dirigir on els havia dit la dona, van tocar a la porta i van esperar. Una noia jove va obrir, en veure els estrangers va tancar la porta. Pau li va demanar amb un perfecte anglès que no s'espantés que eren periodistes europeus, que volien captar la realitat de la seva gent per ensenyar al món el que estava passant i intentar que s'involucressin i els ajudessin a posar fi a aquell malson.

La Fareeda ho escoltava tot recolzada a la porta, el cor li batejava fort, havia de creure a aquell estranger? O també els abandonaria, com ja havia passat abans? Quan estava a punt de dir-los que marxessin va notar que l'agafaven de la mà, era la Delshad, va mirar aquella careta espantada, aquella petita que no tenia cap futur, cap mena d'esperança si algú no l'ajudava.

Va obrir la porta i els va fer entrar. -Ràpid, passeu, que no us vegin!

Pau va mirar aquella noia, la va trobar preciosa.

Li va donar les gràcies per deixar-los entrar i va explicar-li, aquest cop amb més detalls el perquè de la seva estada a Afganistan, i en concret a Khost, l'amenaça que els insurgents arribessin a la zona, el perill que corrien si ningú actuava, i la necessitat de fer-ho visible.

La Fareeda va accedir a ajudar-lo, podia posar-los en contacte amb gent que accediria a fer el reportatge, però a canvi els va demanar que ajudessin a la nena, Pau li va prometre que ho faria.

Aquella nit, la Fareeda va explicar a la Delshad qui eren aquells homes i què hi havien vingut a fer al poble. La nena no va poder evitar fer un crit d'alegria. -Ens ajudaran? Marxarem d'aquí i ja no viurem més en guerra? Podré aprendre a llegir i a escriure sense amagar-me? Va començar a saltar i a fer giravoltes, la Fareeda mai l'havia vist tan contenta, i això li va fer caure una llàgrima de felicitat galta avall, era el primer cop a la seva vida que plorava per alegria.

Van passar uns dies, la Fareeda i Pau van establir una bona amistat. Pau sentia quelcom més per ella, però es prohibia manifestar-ho, sabia que no podia fer-li promeses, no de moment, no mentre estiguessin en perill.

Pau amb l'ajuda del intèrpret va pactar una trobada amb membres d'Al-Qaida, si volia fer un bon treball havia de tocar tots els punts, per perillosos que fossin.

Es va fer el moment de marxar a l'encontre. Pau va anar a acomiadar-se de la Fareeda, la noia li va agafar la mà i li va demanar que anés amb compte, li va demanar també que tornés, que

ho fes per ella. Pau li ho va prometre, li va dir que les seves vides estaven creuades per sempre més, li va fer un petó al front i va marxar.

Van passar tres dies sense tenir notícies dels estrangers, al quart dia van tocar a la porta, era Jean-Luc. Li va explicar que els havien fet caure en un parany i que Pau no havia sobreviscut. La Fareeda va haver de seure, no podia ser, Pau no podia haver mort, i es va adonar que l'estimava, però que un cop més l'havien abandonat.

La Delshad, se li va acostar plorant i entre singlotes li va preguntar : - I ara qui els explicarà la nostra història?, qui ens ajudarà?. La Fareeda la va abraçar ben fort i li va dir a l'orella: - No ho sé, bonica, no ho sé.

-Des de l'any 2006, més de 800 periodistes de guerra han estat assassinats, exercint la seva professió.

-Les tropes nord-americanes i les de l'OTAN abandonaran Pakistan al setembre de l'any 2021, deixant el país a les portes d'una guerra civil.

-Durant els 5 anys que els talibans van estar al poder a l'Afganistan, aquests van prohibir la presència de les dones en espais públics,, els van prohibir el dret a l'educació, al treball i fins i tot a riure.

Pseudònim: Arezo

Categoria: 5a

Títol obra: Vides creuades

Modalitat: narrativa breu

Modalitat: poesia

Categoria 6a: Adults

Nom de l'obra: Camí de la Fontcalda

Pins de la Fontcalda marqueu el camí,
sota l'ombra dels xiprers un bell silenci esguarda el Teu rostre perfilí.
Quants precés, quantes absències, quants anhels al llarg del temps has oït?
dels avantpassats d'aquesta terra, forjadors del nostre llegat que van creuar el llindar.
Els raïms es dauren amb delicadesa, grans sedosos que concentren la dolçor de la terra,
un rengle d'oliveres al sud acarats ses fulles argentades de brancatge arranjat,
resten en silenci els ametllers els pètals gronxadissos que el cerç fa voleiar
entapissen de niví els bancals i un esquitx de roses i malves damunt del camí
formen un bell entramat, mentre el garbí fugisser escampa dolçor a mel,
i un esquirolet desplega la cua daurada i s'endinsa boscatge enllà.
Els ulls s'extasiaven d'aquesta natura en perpetu esclat.
A ple dia a plena llum poderós embalum de granit engalanat
resplendeixes sota el Sol i vigiles portentós la Vall.
Eixa Vall mai vas poder abandonar i en aquestes contrades en cor i ànima
petrificat et vas quedar, i amb esguard silenciós vetlles el pas dels caminants.
I quan darrera els cims l'últim roig es fon, invoques Maria per damunt els turons,
s'arboren la lluna i les estrelles canten les bestioles, ressonen les cingleres,
Verge de la Fontcalda lloen el teu nom!
I en el silenci pels contraforts de Pàndols s'escola un plany,
és el dol d'un poble que un fusell va matar, i aquesta terra roja la sang que es va vessar,
i les parets de roca on mil ventades, tempestes i gebrades t'han anat modelant,
de profundes clivelles, inexorable pas del temps, el teu rostre agrisant.
Amb pas lent la bellesa colpidora d'aquest indret ple de vida al pelegrí enamora.
I en el silenci un brogit, són les aigües rialleres, guimben per les roques,
que enxarolades van quedant, mentre d'un fosc intens els gorgs profunds es van tintant.
Abraça el Sol el Canaleta l'esquitxa d'espurnes daurades,
oripells damunt de l'aigua al curs del riu es van formant,
s'esllisen assossegades i als estrets es van aturant.
Dels "xorros" brolla calenta i refresca la fatiga del caminant.
I si escoltes enmig la boira als matins hivernals,
és el so dels àngels que juganers van dringant.
L'ermita s'alça silent, modesta, petita, mentre Ella t'esguarda fidel,

no duu ni or, ni argent o pedres brillants, només un blau mant,
claror que jau dolça quan tot el que t'envolta és fosca,
no pregunta, ni jutja, travessa els secrets de la nostra feblesa,
la banya de llum penetrant.

Mare absoluta d'aquesta terra, empara Terraaltina,
Verge de La Fontcalda, mare dels Gandesans.

Mar

Hungry eyes

La plàcida tarda d'octubre,
entre la remor de la penombra d'un cafè,
és un refugi lluny del precipici.
Escullo el grau de la cervesa,
com qui tria preferències d'un camí
on lamento no haver-te trobat abans.
De fons sona *Hungry eyes*
i la seva lletra,
igual que un encerer,
escampa en la penombra
tot allò que no et soc capaç de dir.
Ulls famolencs, amb regust de tardor,
com els teus ulls color de fusta.
Busco un lloc llunyà on refugiar-me
per no tornar mai més.
Sota l'empar de les paraules
d'un vers que, febles en aparença,
desgranen,
mot a mot,
els sentiments.
El temps és un vespre de tardor,
minvant sota la càlida llum
de la teva companyia
que s'esmuny
entre els dits
d'un passat que,
si no fos
per ell,
vindria
rere
teu.

Modalitat: Poesia

Categoria: 6^a

Títol: *Hungry eyes*

Pseudònim: Cramdel

ABANS I ARA

Narrativa Breu /6ª Categoria

Pseudònim: David d'Illercavònia

Entre les esclatxes de la memòria es filtren un grapat de records de l'etapa que s'estén entre el final de la infantesa fins a l'inici de l'adolescència i després de rumiar-ho bé, he decidit posar-los per escrit abans que les xacres de la vellesa em juguin una mala passada. El cervell és un aparell mandrós que es limita a soterrar les esmentades vivències sota una capa d'emocions del present més o menys encisadores. Per tant, val la pena plasmar aquestes experiències abans que s'esvaeixen per sempre més, donat que envellim sense adonar-nos i quan ja resulta evident, els efectes són de tot menys subtils.

ABANS

Fa cinquanta anys vaig créixer en una sènia. Jo tenia només 12 anys quan els meus pares van emigrar a Suïssa a fer calaix per començar una nova vida lluny del camp. Així que amb el meu germà petit, dos anys més jove, vam romandre sota la tutela dels iaïos materns mentre estudiàvem en un internat tortosí. Els caps de setmana i les vacances escolars, les passàvem a la sènia dels avis, que ens van criar com uns segons pares. Evidentment fèiem vida de pagesos. El prat, així li dèiem nosaltres, era un tros de terra que batejava caliu i vida pels quatre costats. Al començament dels setanta, a l'entorn rural la placidesa era la sensació predominant i el temps semblava transcórrer amb parsimònia. En aquella època, jo era un capsigrany escanyolit que durant els mesos d'estiu, sempre anava vestit amb samarreta, calçotets i unes simples espartenyas. Un xiquet esprimatxat i eixerit, àvid d'aventures, que es pensava que ho sabia tot i es creia capaç d'afrontar qualsevol repte. Allí la rutina acadèmica s'esvaïa per complet, perquè podia explorar, córrer, caçar, imaginar, somiar... Temps feliços en els quals fruïa d'una existència engrescadora sota la custòdia dels iaïos, persones rústiques, senzilles i treballadores, però d'un cor tan gran com mai no he conegut ningú.

De fet a mi m'agradava quedar-me amb ells, atès que al prat gaudia de llibertat absoluta: m'enfilava als cirerers o als nesprers fins afartar-me de fruita madura, xalava obrint el corral de les gallines perquè sortissin a picotejar els cargolets que cuejaven per tot arreu, xapotejava entre els solcs d'aigua que regaven l'horta, em banyava a la bassa mirant de caçar capgrossos, rosegava amb deler alguna panotxa de panís

rostida o sucava pa a la xocolata desfeta que la iaia feia els diumenges. Quan era petit, l'avia sempre deia que estava fet un gínjol, al contrari del meu germà, que era un bon jan. Solia amagar-me a les golfes o damunt del corral del matxo, entre el farratge del paller, per fer empipar la iaia Trini, que era tot cor. Això sí, malgrat ser un xiquet una mica entremaliat, mai vaig donar prou motius per rebre una surra, tot i que de vegades les meves barrabassades treien de polleguera la pobre iaia, la qual sense gaire convicció m'acaçava amb el que llavors tingués a mà com una escombra i en una ocasió, fins i tot, amb un xoriç.

Vivíem en una masia, el típic habitatge al camp de Catalunya, un vetust casolot de dues plantes. A baix hi havia el parral amb la cuina de llenya i una taula amb diverses cadires, on transcorrien la majoria de les menjades durant el bon temps; el dormitori dels avis, el nostre i una saleta amb llar de foc que enceníem tan bon punt arribaven els rigors de l'hivern. Unes escales interiors conduïen al primer pis, on estaven les golfes per guardar, a l'abric de ratolins, les panotxes de panís i l'alfals pel bestiar, un solàrium per assecar tota mena de llavors i el terrat del parral per on corrien un fotimer de conills fins que eren prou grossos per vendre'ls al mercat. Adossat hi havia l'estable del matxo amb el paller a sobre i un garatge on guardàvem tots els estris del camp, les bicis i la *mobilette* del iaio. Una mica més apartat estava el rafal, que servia d'aixopluc per al carro, el galliner i un corral de tocinos, a l'abeurall del qual hi abocàvem les restes de menjar i les fruites massa madures o ja podrides. Tot i que aquella llar no disposava de bany, lavabo o vàter, de matí ens fregàvem a l'aire lliure en un gibrell per treure'ns les cascàries. A l'hivern la mateixa rutina, però la iaia posava aigua calentona. Les altres necessitats havíem de fer-les en una latrina a l'aire lliure i d'ús comunitari excavada sota una olivera propera.

La finca constava d'un parell d'hectàrees dividides en cinc parcel·les. Tres dedicades al conreu d'horta, la quarta plantada de tarongers i l'última era d'arbres de secà: una dotzena d'oliveres, ametllers i garrofers. No existia un pam de terra desaprofitat. Tot estava calculat amb mil·limètrica precisió per aquella parella de camperols tan avesats. Ai, els iaies! Què puc dir d'ells? Eren una parella feta d'una altra pasta. Mai es cansaven, mai discutien. Treballaven de sol a sol, és a dir, de l'alba fins a l'ocàs. El iaio Batiste era un pagès seriós i ben trempat. Amb ell poca broma, no valia a badar. Era un home de poques paraules i molt treballador. Nascut a la postguerra, s'havia tingut que espavilar per treure endavant la família. Vivia lligat al tros feinejant, excepte el diumenge a la tarda, quan es mudava i sortia amb la *mobilette* a prendre un copa en una taberna de la carretera mentre feia petar la xerrada amb els col·legues de les rodalies. Protocol que seguia amb estricta regularitat. Recordo que feia servir obscenitats de l'estil "cagondena" i d'altres similars.

Un desllenguat, vaja. En canvi la iaia era més reservada i devota. El dia i la nit. Tot i així, estaven fets l'un per a l'altre. Com ànimes bessones ben avingudes o les dues cares de la mateixa moneda.

Aquell és un món ja desaparegut, dels darrers anys del franquisme, una dictadura que només produïa misèria. Per tant, anys després, el meu germà i jo vam abandonar el camp per qüestions laborals. Els nostres respectius oficis ens van allunyar definitivament d'allí.

ARA

Allí em vaig fer gran. Vaig escarrassar-me de debò en estudiar per poder anar a la universitat i cursar magisteri. Volia dedicar-me a la docència. Una tasca gens fàcil perquè s'ha d'ensenyar a una colla de galifardeus que de vegades no mostren gaire interès a aprendre. Bregar amb alumnes provinents de diferents parts del món, resulta una feina àrdua i francament complicada. En acabar un curs no només estava atabalat, sinó també esgotat. Ara estic jubilat després de dedicar mitja vida a l'educació. Durant trenta-sis anys, m'he abocat en cos i ànima a la labor docent, compartint la rutina quotidiana de la feina amb l'oci, i ara més que mai requereixo una teràpia de solitud per gaudir d'un merescut descans. És cert que tinc taques de vellesa a les mans i lapsus de memòria. Però també disposo de tot el temps del món, per això de tant en tant m'agrada passejar fins al prat, perquè cada cop que m'hi acosto em sento transportat al passat. Ara feia anys que no venia. Les males herbes han amagat el camí de terra, fent desaparèixer qualsevol rastre de pas. Observo amb posat melancòlic la trsita imatge que ofereix aquell bardissam. A continuació, camino d'esma deixant que la ment vagaregi entre els records d'antuvi.

Les dues hectàrees de terreny rústic ara com ara erm, eixorc, deixat de la mà de Déu, donen una esgarrifosa sensació d'abandonament. L'herba ha crescut amb desmesura formant un matollar que impedeix veure un pam de terra. La bassa, que abans ens feia de piscina olímpica, de llavors ençà està seca. L'olivera i les figueres, sense ningú que les desbrossi, formen un entrellat vegetal de branques i fulles que ha envaït la mota del pou fent difícil l'accés.

En comprovar l'estat ruïnós del mas, on em vaig criar fa mig segle, se'm cau l'ànima als peus. La pintura de les parets de la façana està espellofada i plena d'esquerdes. Els totxos vermells de sota van perdent argila a dojo. Les romegueres s'enfilen fins el sostre del porxo. Els pilars erosionats del parral s'aguanten amb una engruna d'obra que uneix miraculosament aquella mena d'estalactites i estalagmites. No resistiran molt més. Gairebé no goso entrar-hi perquè la casa està en ruïnes i els

esglaons que condueixen a la segona planta tenen forats. No hi ha llum. Fa temps que la vam desconnectar de la xarxa. De fet, aquí mai va arribar l'autèntic progrés. Els iaïos no van arribar a conèixer la tecnologia informàtica, la fibra òptica, internet, el televisors de pantalla plana, els mòbils, els iPods ni els ordinadors. Per a ells aquests conceptes eren pura ciència-ficció. Tampoc semblava que ho necessitessin. En tenien prou amb el grapat d'andròmines que hi havia escampades arreu. Per a mostra un botó, tot i veure junts l'arribada de l'home a la Lluna al 1969, el iaio estava convençut que allò era una pantomima, una engalipada dels mitjans de comunicació.

Com us anava dient, el mas no sols ha patit els estralls del temps, sinó també ha estat víctima del saqueig dels lladregots que van arrencar la cuina del parral i van tombar la porta del garatge per tal de robar tots els estris de ferro possibles. A més algun okupa ha fet de les seves a l'interior de la casa furtant les poques coses de valor que encara hi havia dins. Probablement algun dia no massa llunyà, la masia s'ensorrarà com un castell de cartes i s'haurà esvaït el darrer record de la meua família.

El meu cor està farcit de tragèdies. La mort dels avis, dels pares... Capto la humitat de les llàgrimes que em regalimen galtes avall, però les llàgrimes no aturen el pas del temps. Què li hem de fer? Aquest prat m'ha vist créixer i jo el miro bocabadat, com si volgués despertar vells fantasmes i escoltar trasbalsat les veus ancestrals que poguessin transcendir, per treure'm un pes de sobre arran del que havia fet o havia deixat de fer. Malauradament no tinc el poder d'invocar els difunts. Tant de bo pogués reviscolar els éssers estimats, encara que fos per uns minuts. Els donaria una forta abraçada i els cobriria de petons. Il·lusions. Vanes il·lusions... Però un bocí de primavera sempre és benvinguda.